Dimarts 1 d'Advent

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,21-24): En aquell mateix moment, Jesús, exultà en l'Esperit Sant, i digué: «Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i prudents, i les has revelat als infants. Bé, Pare, perquè així ha esdevingut plaent davant teu. Totes les coses m'han estat donades pel meu Pare. I ningú no sap qui és el Fill sinó el Pare, i ningú no sap qui és el Pare sinó el Fill i aquell a qui el Fill ho vulgui revelar».

I girant-se vers els deixebles, digué a part: «Benaurats els ulls que veuen el que vosaltres veieu. Perquè us dic: molts profetes i reis volgueren veure les coses que vosaltres veieu i no les veieren, i sentir les coses que sentiu i no les sentiren».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Et dono gràcies, Pare»

Abbé Jean GOTTIGNY
(Bruxelles, Bèlgica)

Avui llegim un extracte del capítol 10 de l'Evangeli segons sant Lluc. El Senyor ha enviat setanta i dos deixebles als llocs a on Ell mateix ha d'anar. I retornen exultants. Tot oint-los contar els seus fets i gestes, «Jesús, exultà en l'Esperit Sant, i digué: 'Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra'» (Lc 10,21).

La gratitud és una de les facetes de la humilitat. La persona arrogant considera que no deu res a ningú. Però per tal d'esdevenir agraïts, abans de res, cal ésser capaços de descobrir la nostra petitesa. "Gràcies" és una d'aquelles paraules que ensenyem als nens. «Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i prudents, i les has revelat als infants» (Lc 10,21).

Benet XVI, en parlar de l'actitud d'adoració, afirma que ella pressuposa una «reconeixença de la presència de Déu, Creador i Senyor de l'univers. És un reconeixement ple de gratitud, que brolla des del més pregon del cor i abasta tot l'ésser, perquè l'home solament pot realitzar-se plenament a si mateix adorant i estimant Déu per damunt de totes les coses».

Una ànima sensible experimenta la necessitat de palesar el seu reconeixement. És l'única cosa que els homes podem fer per tal de respondre als favors divins. «Què teniu que no hàgiu rebut? I si ho heu

rebut, per què us en glorieu com si ho tinguéssiu de vosaltres mateixos?» (1Co 4,7). Sens dubte, ens cal «donar gràcies a Déu Pare, a través del seu Fill, en l'Esperit Sant; amb la gran misericòrdia amb què ens ha estimat, ha sentit compassió de nosaltres, i quan érem morts pels nostres pecats, ens ha fet reviure amb el Crist per tal que siguem en Ell una nova creació» (Sant Lleó Magne).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Abans, ¿quina idea de Déu es podria haver fet l'home que no fos la d'un ídol fabricat pel seu cor? Era incomprensible. Però ara ha volgut ser comprès. De quina manera? Doncs jaient en una menjadora. Quan medito en qualsevol d'aquestes coses, el meu pensament va fins a Déu» (Sant Bernat)

- «Jesús es va omplir d'alegria en l'Esperit Sant i va lloar el Pare. Aquesta és la vida interior de Jesús: la seva relació amb el Pare en l'Esperit. Jesús és la proximitat de la tendresa del Pare a nosaltres» (Francesc)

- «Es comprèn aleshores la doble dimensió de la litúrgia. Per un cantó, l'Església, unida al seu Senyor i 'sota l'acció de l'Esperit Sant' (Lc 10,21), beneeix el Pare 'pel seu Do inefable' (2Co 9,15) per mitjà de l'adoració, la lloança i l'acció de gràcies. Per l'altre cantó (...), l'Església no cessa d'oferir al Pare 'l'ofrena dels seus propis dons' i d'implorar-lo que enviï l'Esperit Sant sobre l'ofrena, sobre ella mateixa, sobre els fidels i sobre el món sencer, perquè (...) aquestes benediccions divines donin fruits de vida» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1083)

Altres comentaris

«Benaurats els ulls que veuen el que vosaltres veieu»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui i sempre, els cristians som convidats a participar de l'alegria de Jesús. Ell, ple de l'Esperit Sant, digué: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos». Amb molta raó, aquest fragment de l'Evangeli ha estat anomenat per alguns autors el "Magníficat de Jesús", ja que la idea subjacent és la mateixa que recorre el Càntic de Maria (cf. Lc 1,46-55).

L'alegria és una actitud que acompanya l'esperança. Difícilment una persona que no esperi res podrà estar alegre. ¿I què és el que esperem els cristians? L'arribada del Messies i del seu Regne, en el qual florirà la justícia i la pau; una nova realitat en la qual «el llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà» (Is 11,6). El Regne de Déu que esperem s'obre camí dia a dia, i nosaltres hem de saber descobrir la seva presència enmig nostre. Per al

món en què vivim, tan mancat de pau i concòrdia, de justícia i d'amor, ¡què n'és de necessària l'esperança dels cristians! Una esperança que no neix d'un optimisme natural o d'una falsa il?lusió, sinó que ve de Déu mateix.

Tanmateix l'esperança cristiana, la qual és llum i escalf per al món, només podrà tenir-la aquell que sigui senzill i humil de cor, perquè Déu ha amagat als savis i entesos —és a dir, a aquells que s'ensuperbeixen en llur ciència— el coneixement i la fruïció del misteri d'amor del seu Regne.

Una bona manera de preparar els camins del Senyor en aquest Advent serà precisament cultivar la humilitat i la senzillesa per obrir-nos al do de Déu, per viure amb esperança i esdevenir cada dia més testimonis del Regne de Jesucrist.